

A NÉMA TANÚ

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐJE

A TANÍTVÁNYOK

ALEX
MICHAELIDES

PULSE
VÁLOGATÁS

Edward Fosca gyilkos. Mariana teljesen biztos ebben. De Fosca elérhetetlen. A jóképű és karizmatikus férfi görög irodalmat tanít a Cambridge-i Egyetemen, és egyaránt imádják a kollégái és a tanítványai is. De leginkább a női hallgatók Leánykórusnak nevezett titkos szövetsége van odáig érte.

Mariana Andros egy zseniális, de zavart csoportterapeuta, aki a Leánykórus megszállottja lesz, miután az egyik tagot, Mariana unokahúgának, Zoének a barátnőjét, holtan találják Cambridge-ben.

Mariana egyszer maga is cambridge-i diák volt, és hamar gyanakodni kezd, hogy az egyetem tornyainak és boltíveinek idillikus szépsége mögött, a tradíciók alatt valami baljós lappang. Biztos benne, hogy az alibije ellenére Edward Fosca felelős a lány haláláért. De mi oka lenne egy megbecsült tanárnak bántani az egyik tanítványát? És miért tér mindig vissza Perszephoné, a szűz istennő rituáléjához és az alvilágba vezető útjához?

Amikor újabb holttestre bukkannak, Mariana rögeszméje Fosca bűnösségével kapcsolatban elszabadul, és veszélybe sodorja a hitelességét és legfontosabb kapcsolatait is. De Mariana mindenképpen meg akarja állítani a gyilkost, és ezért bármit hajlandó feláldozni – akár a saját életét is.

© Wolf Marloh

ALEX MICHAELIDES

Cipruson született és nőtt fel. Angol irodalomból szerzett diplomát a Cambridge-i Egyetemen, majd a Los Angeles-i American Film Institute-ban forgatókönyvírást tanult. A Néma tanú volt az első regénye, amely több mint egy évig vezette a The New York Times bestsellerlistáját, és ötven országban kiadták.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.alexmichaelides.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PULSE
VÁLOGATÁS

„Végre megérkezett Alex Michaelides legújabb lehengerlő regénye. A tanítványok története magával ragadó, izgalmas, a történetzövése pedig ellenállhatatlan. Letehetetlen krimi!”

The New York Times

„A Néma tanú után nem gondoltam, hogy lehet izgalmasabb thriller, de A tanítványok az elejétől magával ragadott. A görög mitológiára tett utalások, az ősi rituálék, az irodalmi kikacsintások valóban lebilineselő hátteret nyújtanak ennek az idegőrlő történetnek. Alex Michaelides jó, sőt, zseniális író!”

Esquire

„Elegáns, baljós, stílusos és borzongató. A tanítványok nehéz kérdést válaszol meg: hogyan lehet felülmúlni az elmúlt évek egyik legizgalmasabb thrillerét? Michaelides válasza nem más, mint hogy ír egy még jobbat. Elképesztően feszült thrillert hozott el nekünk ismét!”

Goodreads

„Ínycsiklandozóan sötét, elegáns és függést okozó olvasmány – olyan csavarral, amitől teljesen ledöbbsentem. Imádtam ezt a könyvet, nem bírtam letenni. Mindenkinek ajánlom, aki egy izgalmas, magával ragadó thrillert szeretne olvasni!”

Storygraph

ALEX MICHAELIDES

A TANÍTVÁNYOK

— részlet —

I.

Néhány nappal korábban Mariana a londoni otthonában tartózkodott.

A padlón térdelt a dobozok között. Újabb bátortalan kísérletet tett arra, hogy rendbe rakja Sebastian holmijait.

Nem ment jól. Egy évvel Sebastian halála után a dolgai még mindig szétszóródva heverték a ház különböző részeiben; minden halmokban állt, vagy félig üres dobozokban rejtőzött. Úgy tűnt, a nő képtelen elvégezni a feladatot.

Mariana még mindig szerelmes volt Sebastianba, és éppen ez volt a probléma. Bár pontosan tudta, soha többé nem látja, és végleg távozott, még mindig szerette, és fogalma sem volt, mihez kezdjen ezzel az érzéssel. Olyan nagy és kaotikus szerelem élt benne: kiszivárgott, kiömlött, kihullt belőle, mint egy széteső, régi rongybaba feslett varratainál a tömés.

Bárcsak be tudná dobozolni ezt a kötődést, ahogy Sebastian holmiját próbálta. Micsoda szánalmas látvány! Egy ember élete nem kívánt, kiárusítandó tárgyak gyűjteményére redukálva!

Mariana belenyúlt a hozzá eső legközelebbi dobozba. Egy pár cipőt húzott elő.

Nézegette, gondolkodott; ez az a régi zöld edzőcipő, amit tengerparti futásokhoz használt. Mintha még mindig kissé nyirkosak lettek volna, a rovátkolt talpból homokszemek peregtek le.

Szabadulj meg ettől, mondta magában. *Dobd a kukába! Tedd meg!*

Bár már akkor is tudta, hogy ez lehetetlen. Ez a pár cipő nem Sebastian – nem az a férfi, akit szeretett és örökké szeretni fog – csak egy pár régi cipő. És mégis, megválni tőle olyan lenne, mintha kárt tenne magában. Mintha kést szorítana a karjához, és kivágna egy darabot magából.

Mariana ehelyett magához szorította a cipőt. Szorosan ölelte, mint egy kisgyermeket. És sírt.

Hogyan juthatott idáig?

Mindössze egy év alatt, ami szinte észrevétlenül telt el – és most úgy terült el mögötte, mint a táj, melyet letarolt a hurrikán – az életet, amit addig ismert megszűnt, eltörölték, és Mariana ott maradt: harminchat évesen, egyedül és részegen vasárnap este; egy halott ember cipőjét szorongatva, mint valami szent ereklyét. És bizonyos értelemben az is volt.

Valami szép, valami szent halt meg. Csak a könyvek maradtak, amiket Sebastian olvasott, a ruhák, amiket viselt, a holmik, amiket megérintett. Még mindig érezte rajtuk a férfi illatát, nyelve hegyén még mindig érezte ajkának érintését.

Ezért nem volt képes kidobni a dolgait. Úgy érezte, ha ragaszkodik ezekhez a tárgyakhoz, valahogy életben tarthatja Sebastiant. Ha csak egy kicsit is. De ha mindezt elengedné, akkor teljesen elveszítené.

A közelmúltban, morbid kíváncsiságból, és mert meg akarta érteni, mivel küzdött Sebastian, Mariana újraolvasta Freud összes írását a gyászról és a veszteségről. Freud szerint pedig egy szerettünk halála után a veszteséget pszichológiailag el kell fogadnunk, fel kell dolgoznunk, le kell mondanunk az illetőről, különben fennáll a veszélye, hogy a gyászoló megadja magát a kóros gyásznak, amelyet ő melankóliának nevezett – mi pedig depressziónak.

Mariana megértette. Tudta, hogy le kell mondania Sebastianról, de képtelen volt. Mert még mindig szerette.

Szerelmes volt Sebastianba annak ellenére, hogy ő már örökre eltűnt, belépett a fátyol mögé – „a fátyol mögé, a fátyol mögé” – honnan van ez? Tennysontól, valószínűleg.

A fátyol mögött.

Ott érezte magát. Mióta Sebastian meghalt, Mariana már nem látta többé színesben a világot. Az élete tompává és szürkévé vált, valahol messze, messze a fátyol mögött... a szomorúság sűrű ködén túl.

El akart rejtőzni a világ minden zaja és fájdalma elől, és begubózni a munkájába, a kis sárga házában.

És ott is maradt volna, ha Zoe nem telefonál Cambridge-ből azon az októberi éjszakán.

Zoe hívása a hétfői esti csoport után – így kezdődött...

Ez volt a rémálom kezdete.

2.

A hétfő esti csoport mindig Mariana előszobájában gyűlt össze.

Megfelelő méretű szoba volt. Nem sokkal az után adták át terápia-helyszínnek, hogy Mariana és Sebastian beköltözött a sárga házba.

Nagyon szerették azt a házat. A Primrose Hill lábánál állt Északnyugat-Londonban, és ugyanolyan élénk sárgán virított, mint a nyári dombon nőtt kankalinok. Az egyik külső falon lonc futott fel, fehér, édes illatú virágokkal borította, illata belebegett a nyitott ablakokon keresztül, felszállt a lépcsőn, szétáradt a folyosókon, odabent időzött, a szobákat is édes illattal töltve meg.

Azon a hétfő estén az évszakhoz képest meleg volt. Bár már október elejét írták, maradt az indiai nyár, mint egy makacs vendég; nem volt hajlandó figyelembe venni a fák haldokló levelek jelzéseit, hogy ideje menni. A késő délutáni nap fénye beáradt az első szobába, vöröses árnyalatú arany fényben fürdette a helyiséget. Mariana az ülés előtt lehúzta a redőnyöket, de néhány ujjnyira nyitva

hagyta a tolóablakot, beengedve egy kis levegőt.

Ezután körbe rakta a székeket.

Kilenc szék. A csoport minden tagjának, beleértve Marianát. A székeknek a szabály szerint egyformáknak kellett volna lenniük – de az élet nem így működik. Legjobb szándéka ellenére az évek során különböző anyagú, formájú és méretű székeket halmozott fel. A székek különbözőségéhez való nyugodt hozzáállása talán jellemző volt; hasonló nyugalommal vezette a csoportjait.

Mariana informális, sőt, meglehetősen szokatlan megközelítést alkalmazott. A terápia, különösen a csoportterápia, ironikus szakmaválasztás volt számára. Mindig is vegyes érzései voltak a csoportokról – sőt, gyanakvással viszonyult hozzájuk – gyerekkora óta.

Görögországban, Athén külvárosában nőtt fel. Nagy, rozoga, régi házban laktak a dombtetőn, olajfák lombjának zöldesfekete fátyla alatt. Fiatal lányként Mariana a rozsdás hintán ücsörgött a kertben, és az alatt elterülő ősi városon töprengett. Ellátott egészen a másik, távoli dombon álló Parthenon oszlopaiig. Hatalmasnak, végtelennek tűnt a város, ő pedig kicsinek és jelentéktelennek érezte magát, és babonás előérzettől borzongott.

Mariana szinte mindig nyugtalan volt, amikor a házvezetőnőt bevásárló utakra kísérte Athén központjába, a város zsúfolt és nyüzsgő piacára. Mindig megkönnyebbült, és egy kicsit meg is lepődött, hogy sértetlenül hazaértek. Nagyobb embercsoportok idősebb korában is félelmet keltek benne. Az iskolában a pálya szélén találta magát; úgy érezte, mintha nem tudna beilleszkedni, mintha nem is illene az osztálytársai közé. És ezt a „nem-odavalóság” érzését nehéz volt megmagyaráznia. Évekkel később, egy terápián értette meg, hogy az iskolaudvar egyszerűen a családi egység makrokozmosza: ami azt jelenti, hogy

nyugtalanága kevésbé volt az *itt és most* függvénye – kevésbé szólt magáról az iskolaudvarról, az athéni piacról, vagy bármely más csoportról, ahol találhatta magát – inkább a családról szólt, amelybe beleszületett, és a magányos házról, amelyben felnőtt.

A házuk mindig hideg volt, még a napsütötte Görögországban is. És üresség honolt benne – a testi és érzelmi melegség hiánya. Ez nagyrészt Mariana apja miatt alakult így, aki bár sok szempontból igen figyelemre méltó férfi volt – jó megjelenésű, erős, éles eszű –, nagyon nehéz emberként ismerték, a szó átvitt értelmében. Mariana gyanította, hogy gyermekkorra helyrehozhatatlanul sérült. Apja szüleivel soha nem találkozott és a családban ritkán emlegették őket. Az apja tengerészként dolgozott, és minél kevesebbet beszélt az anyjáról, annál jobb volt a helyzet. Az anyja a dokkokban, mondta az apa olyan szégyenkező pillantással, hogy Mariana arra következtetett, biztosan prostituáltként.

Apja Athén nyomornegyedeiben és Pireusz kikötőjének környékén nőtt fel. Még kisfiú volt, amikor munkásnak állt a hajón, gyorsan bekapcsolódott a kávé- és búzakereskedelem import ügyleteibe és – ahogy Mariana elképzelte – kevésbé jóízű árukkal is kereskedhetett. Huszonöt évesen megvásárolta saját hajóját, és kiépítette tengerhajózási vállalatát. Könnyörtelenséggel, vérrel és verejtékkel épített birodalmat magának.

Kicsit olyan, mint egy király, gondolta Mariana, vagy egy diktátor. Később megtudta, hogy az apja rendkívül gazdag ember volt – nem mintha ezt akár sejteni lehetett volna szigorú, spártai jellegű életmódja alapján. Talán az anyja – a szelíd, finom angol anyja – meglágyíthatta volna, ha életben marad. De meghalt. Tragikusan fiatalon, nem sokkal Mariana születése után.

Mariana úgy nőtt fel, hogy ennek a veszteségnek tudatában volt. Terapeutaként tudta, hogy a csecsemő első én-képe a szülei tekintetéből ered. Úgy születünk, hogy figyelnek minket – a szüleink arckifejezése, ahogy magunkat tükröződni látjuk a szemükben, meghatározza, hogyan látjuk önmagunkat. Mariana elvesztette anyja tekintetét – apja pedig, nos, az apja nehezen tudta rávenni magát, hogy közvetlenül ránézzon, egyenesen a szemébe. Amikor megszólította, az apja általában csak elnézett a válla felett valahová. Mariana folyamatosan apjához igazította a testhelyzetét, csoszogva csusszant tekintetének vonalába, remélve, hogy ezúttal észreveszi – de valahogy mindig a periférián maradt.

Azon ritka alkalmakkor, amikor egyenesen apja szemébe nézhetett, megvetést látott benne, égető csalódást. A szem nem hazudik: *nem vagyok elég jó*, gondolta Mariana. Nem számít, milyen keményen próbálkozott, Mariana mindig úgy érezte, kudarcot vall, valahogy mindig sikerült rosszat tennie vagy mondania – mintha pusztá létezésével irritálná az apját. A férfi – bármi is történt – nem értett egyet vele, ők ketten olyanok voltak, mint Petruccio és Kate a Makrancos Katában. Ha Mariana azt mondta, hogy hideg van, az apja szerint tombolt a hőség; ha azt mondta, hogy süt a nap, apja váltig állította, hogy esik az eső. Ám minden kritika és ellentmondás ellenére Mariana szerette az apját. Ő volt a mindene, de rajta kívül nem is volt senkije, és arra vágyott, hogy méltó legyen apja szeretetére.

Gyermekkorában elég kevés szeretetet kapott. A nővérével nem álltak közel egymáshoz. Elisa hét évvel idősebb volt nála, egyáltalán nem érdekelte félénk kishúga. És így Mariana is egyedül töltötte a hosszú nyári hónapokat, egyedül játszott a kertben a házvezetőnő szigorú tekintete

alatt. Nem csoda tehát, hogy kissé elszigetelten nőtt fel, és mások társaságában kényelmetlenül érezte magát.

Mariana tisztában volt azzal, milyen ironikus, hogy végül csoportterapeuta lett. De paradox módon az, hogy másokkal kapcsolatban ambivalens érzései voltak, a munkájában jó szolgálatot tett. A csoportterápiában a *csoport*, nem pedig az *egyén* állt a kezelés középpontjában: sikeres csoportterapeutának lenni – bizonyos mértékig – azt jelenti, hogy ő maga láthatatlan.

Mariana ebben nagyon jó volt.

Terápiás ülésein amennyire csak lehetséges, távol tartotta magát a csoporttól. Csak akkor avatkozott közbe, amikor megszakadt a kommunikáció, vagy amikor valamiféle értelmezés hasznos lehetett, esetleg, ha valami félrement.

Ezen a bizonyos hétfőn szinte azonnal vita támadt, ami ritka beavatkozást igényelt. A probléma – szokás szerint – Henry volt.

3.

Henry később érkezett, mint a többiek. Kipirult és kifuldalt volt, mintha kissé bizonytalanul állt volna a lábán. Mariana azon tűnődött, vajon betépett-e. Nem lepődött volna meg. Gyanította, hogy Henry visszaélt a gyógyszerével – de ő a terapeutája volt, nem az orvosa, ez ellen szinte semmit nem tehetett.

Henry Booth csak harmincöt éves volt, de idősebbnek tűnt. Vöröses hajába ősz szálak vegyültek, arca ráncos és gyűrött, mint az ingei. Állandó ránc éktelenkedett a homlokán, mellyel olyan benyomást keltett, mint egy mindig feszült órarugó. Marianát egy bokszolóra emlékeztette vagy egy harcosra, aki folyamatos készültségben áll, hogy megadja ellenfelének a magáét, vagy megkapja a következő csapást.

Henry bocsánatot kért a késésért; aztán leült. Kezében papír kávéscsészét szorongatott.

És a kávéscsésze volt a probléma.

Liz azonnal megszólalt. Liz a hetvenes évei közepén járt, nyugdíjas tanárnő; affektáltan akadékoskodó és

ragaszkodott ahhoz, hogy – mint fogalmazott – minden „rendesen” menjen, ahogy az a nagy könyvben meg van írva. Mariana meglehetősen problémásnak, sőt irritálónak találta. És sejtette, mit akar mondani.

– Ez nem megengedett – közölte Liz, ujjal mutogatva Henry kávéscsészéjére, felháborodva reszketett. – Nem hozhatunk be csak úgy *akármit* odakintről. Ezt mindannyian tudjuk.

Henry felmordult.

– Na, és miért nem?

– Mert ez a szabály, Henry.

– Húzz a francba, Liz!

– Micsoda? Mariana, hallottad, mit mondott nekem?

Liz sírva fakadt és készült elfajulni a helyzet – ami Henry újabb heves kirohanásához vezetett a csoport többi tagja ellen, akik dühösen egyesültek ellene.

Mariana feszülten, védelmező tekintettel figyelte Henryt, hogy lássa, hogyan reagál. Mert Henry minden harsánysága ellenére rendkívül sérülékeny személyiség volt. Gyermekként borzalmas fizikai és szexuális bántalmazást kellett elviselnie. Az apja volt a tettes. Gondozásba vették, és egyik nevelőszülőtől a másikhoz került. Nevelőotthonokban élt. És mégis, mindezen trauma ellenére, Henry figyelemre méltóan intelligens ember lett – és egy ideig úgy tűnt, az intelligenciája elég lehet ahhoz, hogy megmentse: tizennyolc évesen felvették az egyetemre, fizika szakra. De ez csak néhány hétig tartott; akkor utolérte a múltja; hatalmas idegösszeomlást kapott, és soha nem épült fel teljesen. Ezt követte az önkárosítás szomorú története; kábítószerfüggőség és ismétlődő idegösszeomlások, amelyek miatt rendszeresen kórházba került – egészen addig, amíg a pszichiátere Marianához nem irányította.

Mariana kedvelte Henryt, valószínűleg azért, mert egész addigi életében olyan balszerencés volt. De még így sem volt biztos abban, hogy bevegye őt a csoportba. Nem csak arról volt szó, hogy lényegesen rosszabb állapotban volt, mint a többiek: bár súlyos beteget lehet csoportterápiában gyógyítani, sőt, nagyon hatékonyan gyógyíthatnak a csoportok; ugyanakkor meg is zavarhatják őket annyira, hogy teljesen szétesnek. Amint létrejön egy csoport, mindig irigységet és támadást vált ki – és nem csak külső erők, a csoportból kimaradtak, kizártak részéről, de a csoporton *belüli* sötét és veszélyes erőknek is ilyen hatása van. Henry néhány hónapja csatlakozott és azóta állandó konfliktusforrást jelentett. Magával hozta. Volt benne valami látens agresszió, valami bugyborgó harag, amit gyakran nehéz volt magában tartania.

Mariana azonban nem adta fel egykönnyen; eltökölte, amíg képes fenntartani a csoport irányítását, együtt fog dolgozni vele. Hitt a csoportban, ebben a nyolc emberben, akik körben ültek; hitt a körök gyógyító erejében. Fantáziadúsabb pillanataiban, Mariana meglehetősen misztikus tudott lenni a körök erejét illetően: a Nap körei, a Hold körei, a Föld körei; az égen forgó bolygók körei; kör a kerék; kör alapú a templomkupola és a jegygyűrű is. Platón azt mondta, hogy a lélek egy kör; amit Mariana teljesen értelmes megállapításnak talált. Az élet is egy kör, nem igaz? A születéstől a halálig.

Amikor a csoportterápia jól működött, egyfajta csoda történt ebben a körben – önálló entitás született: a csoportszellem, csoporttudat; a „Nagy Tudat”, ahogy gyakran nevezték, több mint részeinek összege; intelligensebb, mint a terapeuta vagy tagok egyénileg. Bölcs, gyógyító és erőteljesen visszatartó. Mariana sokszor első kézből tapasztalta

a kör erejét. Az évek során sok kísértetet idéztek meg és helyeztek végső nyugalomra a nappalijában.

Ma Lizen volt a sor, az ő démonai kerültek elő. Egyszerűen nem tudta elengedni a kávéspohár esetet. Igen heves haragot és neheztelést váltott ki belőle a tény, hogy Henry úgy gondolta, a szabályok rá nem vonatkoznak, sőt, megveti azokat; aztán Liz hirtelen rájött, Henry a bátyjára emlékezteti, aki nagyon beképzelt volt, és durva zaklató. Liz testvére iránti minden elfojtott haragja kezdett felszínre törni, ami jó, gondolta Mariana. Így is kell lennie. Feltéve, hogy Henry kibírja, ha pszichológiai pofozózsáknak használják.

Amit persze nem bírt ki.

Henry hirtelen felugrott, és keserves kiáltást hallatott. Kávéspoharát a földre dobta. A pohár a kör közepén szétnyílt és a padlón a fekete kávéfolt egyre egyre csak terjedt.

A csoport többi tagja hangos és kissé hisztérikus felháborodásának adott hangot. Liz ismét zokogásban tört ki, Henry pedig távozni akart. Mariana azonban meggyőzte, hogy maradjon és beszéljék át, mi történt.

– Ez csak egy rohadt kávé, miért olyan nagy ügy? – kérdezte Henry, mint egy felháborodott gyermek.

– Ez nem csak a kávéról szól – mondta Mariana. – Hanem a határokról. Ennek a csoportnak a határaitól, a szabályokról, amelyeket be kell tartanunk. Erről már beszélünk korábban. Nem vehetünk részt terápiában, ha nem érezzük magunkat biztonságban. A határok biztosítják, hogy biztonságban érezzük magunkat. A terápia a határokról szól.

Henry üres tekintettel nézett rá. Mariana tudta, hogy nem érti. Alap, hogy a határok tűnnek el legelőször, amikor egy gyermeket bántalmaznak. Henrynél minden határ még kisfiú korában szertefoszlott. Következésképpen

a fogalmat sem értette. Azt sem tudta, mikor okoz valakinek kellemetlenséget, mert általában kellemetlenséget okozott azzal, hogy belépett az emberek személyes vagy pszichológiai terébe; például túl közel állt az illetőhöz, ha valakivel beszélt és olyan mértékű érzelmi nélkülözés látszott rajta, amelyet Mariana soha, egyetlen páciensénél sem tapasztalt. Semmi sem volt elég neki. Ha megengedné, be is költözne hozzá. Rajta múlik, hogy fenntartsa a ketőjük között a terapeuta-páciens határt, hogy kapcsolatuk paramétereit egészségesek maradjanak. Terapeutaként ez a munkája.

Henry azonban nyaggatta, sürgette, szurkálta, próbált bebújni a bőre alá... ráadásul olyan módszerekkel, amelyeket Mariana egyre nehezebben kezel.

4.

Henry még maradt, miután a többiek elmentek – látszólag azért, hogy segítsen feltakarítani a rendetlenséget. Mariana azonban tudta, hogy ennél többről van szó; vele kapcsolatban mindig többről volt szó. Csendben ejtőzött a helyiségben, Mariana figyelte. Aztán megszólította:

– Ideje hazamenni, Henry... Akartál még valamit?

Henry bólintott, de nem válaszolt. Aztán a zsebébe nyúlt.

– Tessék – mondta. – Hoztam neked valamit.

Egy gyűrűt húzott elő. Piros, vicces kis műanyag gyűrűt. Úgy nézett ki, mintha egy gabonapelyhes dobozban találta volna.

– A tiéd. Ajándék.

Mariana megrázta a fejét.

– Tudod, hogy nem fogadhatom el.

– Miért nem?

– Ezt abba kell hagynod, Henry! Ne hozz nekem dolgokat! Rendben? És most már tényleg haza kellene menned!

De nem mozdult. Mariana egy pillanatig gondolkodott. Nem tervezte, hogy így vigasztalja, most nem – hanem valahogy helyénvalónak tűnt.

– Figyelj, Henry, van valami, amiről beszélünk kell!

– Mi az?

– Csütörtökön este, miután az esti csoportfoglalkozásom véget ért, kinéztem az ablakon. És láttalak téged odakint. Az utca túloldalán, a lámpaoszlop mellett. A házat figyelted.

– Nem én voltam.

– De igen, te voltál. Láttam az arcodat. És nem először láttalak ott.

Henry kerülte a szemkontaktust, arca élénkvörös lett. A fejét rázta.

– Nem, én nem...

– Figyelj! Nem baj, ha kíváncsi vagy a többi csoportomra. De ez olyasmi, amiről *itt* beszélünk, a csoportban. Nem helyes, ha kigondolsz valami ilyesmit és meg is teszed. Nem oké, hogy kémkedsz utánam. Az ilyen viselkedéstől fenyegetettnek érzem magam, úgy érzem, mintha valaki irányítani akarna, és...

– Én nem kémkedtem! Csak álltam ott. Na és? Kibasztotul na és?

– Tehát elismered, hogy te voltál?

Henry tett egy lépést felé.

– Miért nem lehetünk csak mi? Miért nem fogadhatasz *csak* engem?

– Henry, hiszen te is pontosan tudod, hogy miért. Azért, mert ez csoportterápia. Nem tehetem meg, hogy egyénileg is találkozzak veled. Ha egyéni terápiára van szükséged, tudok ajánlani egy kollégát...

– De én *téged* akarlak!

Henry még egy váratlan lépést tett Mariana felé. Mariana egy tapodtat sem mozdult, de felemelte a jobb kezét.

– Nem! Állj meg! Rendben? Túl közel jöttél. Henry...

– Várj! Nézd...

Mielőtt megakadályozhatta volna, Henry felhúzta nehez fekete pulóverét és sápadt, szőrtelen felsőtestén hátborgongató látvány mutatkozott.

Borotvapengével mély kereszteteket vészték a bőrébe. Különböző méretű vérvörös kereszteteket, a mellkasába és a hasába vágva. Néhány kereszt nedves volt, még mindig vérzett, csöpögött róluk a vér; a többi pedig már részben behegesedett, kemény, vörös gyöngyöket sírva, mintha a véres könnyek összefolynának.

Mariana érezte, hogy felfordul a gyomra. Rosszul volt, undorodva félre akart nézni, de nem engedett a késztetésnek. Ez segélykiáltás és természetesen gondoskodó válasz kiprovokálására tett kísérlet; sőt, több annál: érzelmi támadás, pszichológiai támadás az érzékei ellen. Henrynek végre sikerült Mariana önvédelmét kiiktatnia, és a nő gyűlölte ezért.

– Mit tettél, Henry?

– Én... nem tehetek róla. Meg kellett tennem. És neked... látnod kellett.

– És most, hogy láttam, mit gondolsz, milyen érzéseket vált ez ki belőlem? El tudod képzelni, mennyire felzaklattott? Segíteni akarok neked, de...

– De mi? – Felnevetett. – Mi akadályoz meg abban, hogy segíts?

– Számomra a megfelelő idő, hogy támogatást nyújtsak nektek, a csoport. Ma este megvolt erre a lehetőség, de nem éltél vele. Mindannyian segíthettünk volna. Mind azért vagyunk itt, hogy segítsünk *neked*...

– Nekem nem az *ő* segítségük kell, hanem a *tiéd*. Mariana, szükségem van rád...

Mariana tudta, rá kellene vennie, hogy távozzon. Nem az a munkája, hogy sebeket tisztítson. Henrynek orvosi ellátásra volt szüksége. Határozottnak kell lennie legalább annyira a saját, mint Henry érdekében is. De nem igazán tudta rávenni magát, hogy kidobja, és nem először történt meg vele, hogy a józan ész legyőzte az empátiája.

– Várj... egy pillanat.

A komódhoz ment, kihúzott egy fiókot, keresgélt. Elővett egy elsősegély-készletet. Éppen ki akarta nyitni, amikor megcsörrent a telefon.

Megnézte a hívó számát. Zoe. Felvette.

– Zoe?

– Tudsz beszélni? Nagyon fontos.

– Egy pillanat. Nemsokára visszahívlak.

Mariana kinyomta a hívást és Henryhez fordult. Oda-lökte neki az elsősegély-készletet.

– Tessék, Henry! Tisztogasd meg a sebeidet! Ha szükséges, menj orvoshoz! Oké? Holnap felhívlak.

– Ennyi? És még te nevezed magadat kibaszott terapeutának?!

– Elég! Hagyd ezt abba! Mennem kell!

Tiltakozását figyelmen kívül hagyva, Mariana határozott léptekkel vezette Henryt a folyosón a bejárati ajtó felé. Kitessékelte és becsukta mögötte. Erős késztetést érzett, hogy be is zárja, de ellenállt.

Aztán kiment a konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt, és kivett egy palack Sauvignon Blanc-t.

Eléggé megrendült. Össze kellett szednie magát, mielőtt visszahívja Zoét. Nem akarta még jobban terhelni a lányt. Sebastian halála óta a kapcsolatuk kiegyensúlyozatlan volt, és Mariana elhatározta, hogy visszabillenti az

egyensúlyba. Mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon. Aztán töltött magának egy nagy pohár bort, és a kezébe vette a telefont.

Zoe az első csengetésre válaszolt.

– Mariana?

Mariana rögtön tudta, hogy valami nagyon nincs rendben. Feszültséget érzett Zoe hangjában, olyan sürgetést, amiből Mariana válságpillanatra asszociált. *Valamitől fél*, gondolta. Érezte, hogy a szíve egy kicsit gyorsabban ver.

– Drágám, minden rendben van? Mi történt?

Egy másodpercnyi szünet következett, aztán Zoe válaszolt. Vékony, törékeny volt a hangja.

– Kapcsold be a tévét! – mondta. – A híreket.

5.

Mariana a távirányítóért nyúlt.

Bekapcsolta a mikrohullámú sütő tetején álló régi, ütött-kopott hordozható TV-t. Sebastian egyik szent és sérthetetlen tulajdona. Még egyetemista volt, amikor vette; krikettet és rögbit nézett, miközben úgy tett, mintha segítene Marianának elkészíteni a hétvégére szánt ételleket. A készülék eléggé szeszélyes volt, néhány pillanatig villogott, mielőtt életre kelt.

Mariana a BBC hírcsatornára kapcsolt. Egy középkorú férfi riporter beszélt. A szabadban állt, éppen sötétedett, nehéz volt pontosan látni, hogy hol van; talán egy mezőn vagy réten. Egyenesen a kamerába beszélt.

– ...és Cambridge-ben találták meg, a Paradise néven ismert természetvédelmi területen. Itt vagyok azzal a személlyel, aki felfedezte... El tudná mondani, kérem, hogy mi történt?

A kérdést valakinek címezték, aki a képen kívül állt. Ekkor a kamera egy alacsony, ideges, vörös arcú férfira

fordult. Hatvanas éveinek közepén járhatott. Pislogott a fényben, kicsit zavartnak látszott. Határozatlanul beszélt.

– Néhány órával ezelőtt történt. Mindig négykor viszem ki a kutyát, tehát körülbelül akkor... talán negyed öt lehetett, vagy négy húsz. Szóval a kutyát sétáltattam a folyóparti ösvényen... A Paradise területén... és...

Egy pillanatra elcsuklott a hangja, nem fejezte be a mondatot. Újra megpróbálta:

– Szóval a kutya... eltűnt a magas fűben, a láp szélén. Nem jött, amikor hívtam. Azt hittem, madarat, rókát vagy valami ilyesmit talált – úgyhogy odamentem, hogy megnézzem. Átmásztam a fák között... a mocsár széléig, ahol a víz kezdődik... és ott... ott volt...

A férfi tekintete ekkor valahogy furcsa lett. Mariana túl jól ismerte ezt a pillantást. *Valami szörnyűséget látott, gondolta. Nem akarom hallani, nem akarom tudni, mi az.*

A férfi azonban könyörtelenül folytatta, egyre csak hadarva, mintha ki akarná beszélni magából, hogy eltűnjön az emlék.

– Egy lány... húsz évesnél nem lehetett idősebb. Hosszú, vörös hajjal. Legalábbis azt hiszem, vörös volt. Vértócsa hevert körülötte, nagyon sok vér...

Elhúzódott, az újságíró újabb kérdést tett fel.

– Halott volt?

– Úgy van – bólintott a férfi. – Megszúrták. Sokszor. És... az arca... Istenem, szörnyű volt. A szeme... nyitva volt a szeme... Bámult... bámult...

Elhalkult, könnybe lábadt a szeme. *Sokkos állapotban van, gondolta Mariana. Nem lenne szabad interjút készíteniük vele... valakinek le kellene állítania.*

És valóban, abban a pillanatban, mert talán felismerte, hogy ez az egész túl messzire ment, az újságíró rövidúton véget vetett az interjúnak, és a kamera visszafordult rá.

– Rendkívüli hírek itt Cambridge-ben. A rendőrség nyomoz. Találtak egy holttestet. Az őrült késes támadás áldozata húszas éveit elején járó fiatal nő lehet...

Mariana kikapcsolta a televíziót. Egy pillanatig csak döböntően bámulta, képtelen volt megmozdulni. Aztán eszébe jutott, hogy még mindig a kezében van a telefon. A füléhez emelte.

– Zoe? Ott vagy még?

– Igen... Azt... azt hiszem, Tara az.

– Hogy mi?

Tara és Zoe közeli barátok voltak. Ugyanarra az évfolyamra jártak a Cambridge-i Egyetemen, a St. Christopher's College-ben. Mariana tétovázott, próbálta nem kimutatni, mennyire ideges.

– Miért mondod ezt?

– Mert a leírás illik Tarára... és senki sem látta... tegnap óta. Mindenkit kikérdeznék, és... annyira félek, hogy nem tudom, mit kellene...

– Lassíts, lassíts! Mikor láttad utoljára Tarát?

– Tegnap este – felelte Zoe és egy pillanatig hallgatott. – És Mariana... olyan... olyan furcsa volt. Én...

– Hogy érted azt, hogy furcsa?

– Mondott őrült... dolgokat.

– Hogy érted azt, hogy őrült dolgokat mondott?

Csend lett. Aztán Zoe suttogva válaszolt:

– Erről most nem beszélhetek. De átjössz?

– Természetesen. Odamegyek. De Zoe, figyelj! Beszéltél az egyetemmel? Szólnod kell nekik! Mondd el a dékánnak!

– Nem tudom, mit mondjak.

– Mondd el nekik, amit nekem mondtál. Azt, hogy miért aggódsz miatta. Ők kapcsolatba lépnek a rendőrséggel és Tara szüleivel.

– A szüleivel? De mi van, ha tévedek?

– Biztos vagyok benne, hogy tévedsz – mondta Mariana, sokkal magabiztosabban, mint amilyennek érezte magát. – Biztos vagyok benne, hogy Tara jól van, de meg kell ezt tennünk, a biztonság kedvéért. Érted ezt, ugye? Akarod, hogy felhívjam az egyetememet helyetted?

– Nem, nem, jól van... Felhívom őket.

– Jó. Akkor most bújj ágyba, oké? Reggelre ott leszek.

– Köszönöm, Mariana. Szeretlek!

– Én is szeretlek!

Mariana bontotta a vonalat. A fehérbor, amit kitöltött magának, érintetlenül állt a pulton. Felemelte a poharat, és egy hajtásra kiitta.

A keze remegett, ahogy a palackért nyúlt, és töltött magának még egy pohárral.

6.

Mariana felment az emeletre, és nekilátott csomagolni, egy kis táskába pakolt néhány holmit, hátha egy-két éjszakát Cambridge-ben kell maradnia.

Próbált ellenállni, hogy a gondolatai messze vigyék, de túl nehéznek bizonyult. Hihetetlenül nyugtalannak érezte magát. Valahol odakint ólálkodik egy ember... feltehetően férfi, tekintettel a támadás szélsőséges erőszakosságára... egy férfi, aki veszélyesen beteg, és borzalmas módon meggyilkolt egy fiatal nőt... egy fiatal nőt, aki valószínűleg néhány méterre élt attól a helytől, ahol az ő szeretett Zoéja aludt.

Azt a lehetőséget, hogy az áldozat akár Zoe is lehetett volna, Mariana megpróbálta figyelmen kívül hagyni, de képtelen volt teljesen elnyomni magában a gondolatot. Rosszul érezte magát; olyan félelem lett úrrá rajta, amit élete során csak egyszer tapasztalt; Sebastian halálának napján. Tehetetlenséget érzett, szörnyű képtelenséget, hogy megvédje azokat, akiket szeret.

Jobb kezére pillantott. Nem tudta megállítani a remegést. Ökölbe szorította. Nem teheti most ezt... nem eshet szét. Most nem. Nyugodtnak kell maradnia. Összpontosítania kell.

Zoénak szüksége van rá. Csak ez számít, semmi más.

Bárcsak itt lenne Sebastian! Ő tudná, mit kell tenni. Nem gondolkodna, nem halogatna, nem csomagolna magának holmit. Egyszerűen felkapta volna a kulcsait, és kirohant volna az ajtón abban a pillanatban, amikor letette a telefont. Ezt tette volna Sebastian. Ő miért nem ezt tette?

Azért, mert gyáva vagy, gondolta.

Ez volt az igazság. Bárcsak lenne benne egy kicsi Sebastian erejéből. A bátorságából. Mintha hallotta volna, ahogy Sebastian azt mondja: *Gyere, szerelmem, add ide a kezed, és nézzünk szembe együtt a rohadékokkal!*

Mariana bemászott az ágyba, csak feküdt és gondolkodott. Lassan álomba sodródott. Több mint egy év után először fordult elő, hogy éjjel, mielőtt még a tudata kikapcsolt, utolsó éber gondolatai nem néhai férje körül kavarogtak.

Azt vette észre, hogy egy másik férfira gondol: egy készel lopakodó sötét alakra, aki iszonyatos borzalmat hozott arra a szegény lányra. Mariana erre a férfira gondolva pihent le, és szemhéja lecsukódott. Kíváncsi volt erre az emberre. Eltűnődött mit csinálhat most, hol van...

És mire gondol.

7.

Október 7.

Ha megöltél egy másik emberi lényt, nincs visszaút.

Most már látom. Tudom, hogy teljesen más emberré lettem.

Kicsit olyan, mintha újjászületnék, azt hiszem. De nem közönséges születés; ez egy metamorfózis. Ami a hamuból felemelkedik, az nem főnix, hanem egy még rondább lény: deformálódott, repülésre képtelen, karmaival hasító, tépő ragadozó.

Most, amikor ezt írom, úgy érzem, hogy én irányítok. Ebben a pillanatban nyugodt vagyok, és épelméjű.

De több is van belőlem.

Csak idő kérdése, hogy a másik énem, a vérszomjas, az örült, felkeljen és bosszút álljon. És nem nyugszik, amíg véghez nem viszi.

Két ember vagyok egy elmében. Egy részem őrzi a titkaimat – egyedül ő tudja az igazságot – de őt fogva tartják, bebörtönzik, elkábítják, megtagadják tőle a hangját. Csak akkor

talál kiutat, amikor börtönőrének egy pillanatra elterelődik a figyelme. Amikor részeg vagyok, vagy elalszom, megpróbál beszélni. De ez nem könnyű. A kommunikáció rohamokban és váratlanul tör felszínre; kódolt menekülési terv valami hadifogolytábor-szerűségből. Abban a pillanatban, amikor túl közel kerül, egy őr összekuszálja az üzenetet.

Fal emelkedik. Üresség tölti ki a tudatomat. Az emlék, amit annyira kerestem, elillan.

De kitartok. Muszáj. Valahogy megtalálom az utat a füstön és sötétségen át, és felveszem velem a kapcsolatot. A józan részemmel. Azzal a részemmel, amely nem akar bántani másokat. Sok mindent képes elmondani nekem. Mindent, amit tudnom kell.

Hogyan és miért jutottam ebbe a helyzetbe – annyira távol attól a személytől, aki lenni akartam; telve gyűlölettel és haraggal, belül eltorzulva...

Vagy hazudok magamnak? Vajon mindig is ilyen voltam, csak nem akartam elismerni?

Nem, ezt nem fogom elhinni.

Hiszen végső soron mindenkinek joga van ahhoz, hogy saját történetének hőse legyen. Tehát nekem is meg kell engedni, hogy a saját történetem hőse legyek. Még akkor is, ha nem vagyok az.

Én vagyok a gonosz.

8.

Másnap reggel, amikor Mariana elhagyta a házat, mintha Henryt látta volna.

Az utca túloldalán állt, egy fa mögé rejtőzve.

Amikor azonban újra visszanézett, már senkit sem látott. Biztos csak képzelődött, gondolta, de ha mégsem, akkor is, most fontosabb dolgok miatt kellett aggódnia. Kiűzte gondolataiból Henryt és metróval a King's Cross pályaudvarra indult.

Felszállt a Cambridge-be tartó gyorsvonatra. A nap süttött, és az ég tökéletesen kéken ragyogott, csak egy csíkban húzódott néhány fehér felhő. Az ablaknál ült, kifelé nézett. A vonat zöld sövények és a szélben sárga tengerként ringó aranyló búzamezők mellett száguldott el.

Mariana hálás volt, hogy a nap süttött az arcára; reszkedett, de nem a hőmérséklettől, hiszen meglehetősen meleg volt, hanem a szorongástól. Egyfolytában a történetek miatt aggódott. Este óta nem hallott Zoéről; reggel írt neki sms-t, de még nem kapott választ.

Talán mindez téves riasztás volt; és Zoe tévedett.

Mariana őszintén remélte, hogy így van – és nem csak azért, mert ismerte Tarát: meghívták egy londoni hétvégeére néhány hónappal Sebastian halála előtt. De Mariana főleg, önző módon nem Tara, hanem Zoe miatt aggodott.

Zoének különböző okok miatt nehéz kamaszkora volt, amelyet sikerült legyőznie, sőt, nem csupán legyőznie; „diadalmasan meghaladnia” – így fogalmazott Sebastian – és ennek a folyamatnak az volt a csúcspontja, hogy felvették angol szakra a Cambridge-i Egyetemre.

Tara volt Zoe első barátja, és Mariana elgondolkodott azon, hogy Tara elvesztése ilyen elképzelhetetlenül szörnyű körülmények között teljesen kikökhentheti Zoét.

Valamilyen oknál fogva Mariana folyton az előző esti telefonhívásukon gondolkodott. Valami nem hagyta nyugodni.

Nem igazán tudta megmondani, hogy pontosan mi.

Zoe hangszíne? Mariana úgy érezte, Zoe valamit elhallgat előle. Vajon az enyhe tétovázás, a hosszabb hallgatás, amikor megkérdezte Zoét, hogy mik voltak azok az „őrült” dolgok, amiket Tara mondott?

Erről, most nem tudok beszélni. Miért nem?

Mit mondott neki Tara?

Talán semmiség, gondolta Mariana. *Hagyd abba! Hagyd ezt abba!* Majdnem egy óra volt a vonatút; nem ülhet így itt, még az örületbe kergeti magát. Kész roncs lenne, mire megérkezik. Valamivel el kell vonnia a figyelmét.

A táskájába nyúlt, elővett egy magazint. *British Journal of Psychiatry*. Átlapozta, de egyik cikk sem kötötte le igazán.

A gondolatai elkerülhetetlenül újra és újra Sebastianra terelődtek. Megrettent a gondolattól, hogy Sebastian nélkül kell visszamennie Cambridge-be.

Férje halála óta nem járt ott. Gyakran elmentek együtt meglátogatni Zoét, és Marianának kedves emlékei vannak ezekről a látogatásokról: eszébe jutott a nap, amikor átköltöztették Zoét a St. Christopher's College-be, és segítettek neki kipakolni. Ez volt az egyik legboldogabb időszak, amit együtt töltöttek, mint a kis nevelt lányuk büszke szülei, akit nagyon szerettek.

Zoe olyan kicsinek és sebezhetőnek tűnt, amikor készületek elbúcsúzni tőle aznap, és amikor elbúcsúztak, Mariana látta, hogy Sebastian milyen szeretettel vegyülő felindultsággal nézett Zoéra; mintha a saját gyermekére nézne. És bizonyos tekintetben így is volt. Miután kiléptek Zoe szobájából, nem igazán tudták rávenni magukat, hogy Cambridge városát is elhagyják. Egymásba karolva sétáltak a folyó mentén, mint fiatalokkorukban. Mindketten itt, a Cambridge-i Egyetemen tanultak és ahogy az egyetem, úgy a város is, szövevényesen belefónódott romantikus kapcsolatukba.

Amikor megismerkedtek, Mariana még csak tizenkilenc éves volt.

Teljesen véletlenül futottak össze. Nem is ugyanarra a főiskolára jártak, nem is ugyanazokat a tantárgyakat tanulták: Sebastian közgazdaságtant tanult; Mariana angol szakos volt. Félelemmel töltötte el a gondolat, milyen könnyen megtörténhetett volna, hogy soha nem is találkoznak. És akkor mi változna? Milyen lenne most az élete? Jobb vagy rosszabb?

Mariana mostanában folyton az emlékezetében kutatott; a múltat kutatta, megpróbálta tisztán látni; megérteni és kontextusba helyezni az utat, amit együtt jártak be. Emlékezni akart az apró dolgokra, amiket együtt csináltak, újra akart alkotni elfelejtett beszélgetéseket, elképzelni, mit mondhatott vagy tehetett Sebastian egy adott

pillanatban. De nem volt biztos benne, hogy emlékei közül mennyi a valódi; minél többet emlékezett, annál inkább úgy tűnt, hogy Sebastian mítosszá vált. Már csupán egy szellem, csupán egy történet.

Mariana tizennyolc éves volt, amikor Angliába költözött. Gyermekekora óta idealizálta ezt az országot. Ez talán elkerülhetetlen volt, tekintettel arra, hogy angol anyja olyan sok mindent hagyott hátra abban az athéni házban: könyvszekrények és polcok minden szobában, egy kisebb könyvtár, tele angol könyvekkel – regényekkel, színdarabokkal, verseskötetekkel – mindez titokzatos módon még Mariana születése előtt került oda.

Nagy szeretettel képzelte el, ahogy édesanyja megérkezik Athénba; táskáiban, bőröndjeiben ruhák helyett könyvekkel. És édesanyja hiányában a magányos lány anyja könyveihez menekült vigaszért és társaságért. A hosszú nyári délutánokon Mariana megszerette az érzést, hogy könyv van a kezében, szerette a papír illatát, a lapozás érzését. Ült a rozsdás hintán az árnyékban, ropogós húsú zöld almába vagy egy éretten puha őszibarackba harapott és belefeledkezett egy történetbe.

És ezeken a történeteken keresztül Mariana beleszeretett Anglia és az angolság ideáljába; egy olyan Angliába, amely e könyvek lapjain túl valószínűleg soha nem létezett: a langyos nyári esők, nedves növényzet, az almavirágok; a kanyargós folyók és göcsörtös fűzfák, a kandallóban lobogó tűzzel melengető vidéki kocsmák Angliájába. Az Öt kölyök, a Pán Péter és Wendy, Arthur király és Camelot, az *Üvöltő szelek* és Jane Austen, Shakespeare és Tennyson Angliájába.

És itt lépett be először Mariana történetébe Sebastian. Mariana akkor még csak kislány volt. Mint minden jó hős, Sebastian is érezte jelenlétét már jóval a megjelenése

előtt. Mariana még nem tudta, hogy nézett ki ez a romantikus hős, akire gondolt, de biztos volt benne, hogy létezik.

Odakint van valahol; és egy nap meg is fogja találni.

Aztán évekkel később, amikor egyetemistaként megérkezett Cambridge-be, minden olyan szép és álomszerű volt, hogy úgy érezte, mintha valami tündérmesébe lépett volna – Tennyson egy versének elvarázsolt városába. És Mariana biztos volt benne, hogy itt majd megtalálja őt, ezen a varázslatos helyen. Megtalálja a szerelmet.

A szomorú valóság természetesen az volt, hogy Cambridge nem mese. Ugyanolyan hely, mint bármely más. És a probléma Mariana csapongó fantáziájával volt – ahogy évekkel később a terápiában rájött –, mely magával ragadta. Gyermekeként az iskolában nehezen tudott beilleszkedni; óráközi szünetekben csak bolyongott a folyosókon magányosan és nyugtalanul, mint egy kísértet. Valami a könyvtár felé vonzotta, ahol jól érezte magát, ahol menedéket talált. És aztán a St. Christopher's College hallgatójaként ugyanez a mintázat ismételte önmagát. Mariana ideje nagy részét a könyvtárban töltötte, és csak néhány barátja volt, más hasonlóan félénk, könyvmoly diákokkal. Egyik fiú évfolyamtársa sem érdeklődött iránta, meg sem szólították.

Talán nem elég vonzó? Sötét hajával és feltűnően sötét szemével anyjára kevésbé hasonlított, mint az apjára. Évekkel később Sebastian gyakran mondta Marianának, hogy szép, csak az volt a gond, hogy ő sosem érezte magát szépségnek. És gyanította, ha mégis szép lenne, az kizárólag Sebastian miatt van: az ő napfényének melegében sütkérezve pompázott, mint egy virág. De ez csak később történt meg – kezdetben, tinédzserként Marianának kevés önbizalma volt a megjelenésével kapcsolatban, amin nem segített az a tény, hogy rossz látása miatt tízéves korától arra kényszerült, hogy csúnya, vastag szemüveget viseljen. Tizenöt

éves korától már kontaktlencsét hordott, és azon tűnődött, vajon ettől másképp nézhet-e ki, és másképpen érezheti-e magát. A tükör előtt állva nézte magát; hasztalanul próbálta tisztán látni, kicsoda ő, és soha nem volt egészen elégedett azzal, amit látott. Mariana még ebben a korban sem volt tudatában annak, hogy a vonzerő kapcsolatban áll az ember belső világával; és belőle hiányzott ez a belső magabiztosság.

Mindazonáltal az imádott regényhősökhöz hasonlóan Mariana is hitt a szerelemben. Annak ellenére, hogy az egyetem első két félévben e téren nem tapasztalt kedvező fejleményeket, nem volt hajlandó feladni a reményt.

Mint Hamupipőke, ő is a bálra készült.

A St. Christopher's College bálját a Backs-en tartották. Ez a folyó partjáig érő nagy füves térség. Sátrakat állítottak fel, ahol ételhez és italhoz lehetett jutni. Volt zene és tánc. Mariana néhány barátjával megbeszélte, hogy találkoznak, de nem találta őket a tömegben. Minden bátorságára szüksége volt, hogy elmenjen a bálba egyedül, és megbánta. A folyó partján állva szörnyen nem odavalónak érezte magát a báli ruhákba öltözött gyönyörű lányok és szmokingos fiatal férfiak között, akik mind határtalan kifinomultsággal viselkedtek, telve önbizalommal. Mariana rádöbrent, hogy saját érzései, vagyis a szomorúsága és féltékenysége teljesen összeegyeztetetlen a környezetével. A pálya szélén állni, csak a partvonalról figyelni az életet egyértelműen Mariana megfelelő helye. Hiba volt, hogy valaha is másképp képzelte el. Úgy döntött, hogy feladja és inkább visszamegy a szobájába.

Abban a pillanatban hangos csobbanást hallott.

Körülnézett. További fröccsenések és hangok hallatszottak; nevetés és kiabálás. A közelben, a folyón néhány

fiút látott, evezős csónakokban és ladikokban szórakoztak; az egyik fiú elvesztette az egyensúlyát és a vízbe esett.

Mariana nézte, ahogy a fiatalember csapkod, fröcsköl, és felszínre kerül. Kiúszott a partra. Úgy jelent meg, mint valami furcsa mitikus lény, egy vízben született félisten. Akkor még csak tizenkilenc volt, de férfinak látszott, nem fiúnak. Egy magas, izmos és ázott férfi; ingje és nadrágja a testéhez, szőke haja a szemére tapadt, így nem látott semmit. Aztán félrehúzta ázott haját, felpillantott... és meglátta Marianát.

Furcsa, időtlen pillanat volt; az első pillanat, amikor meglátták egymást. Úgy tűnt, mintha az idő lelassult, elapósodott és megnyúlt volna. Mariana csak állt, a férfit nézte, képtelen volt másfelé figyelni. Furcsa érzés volt, kicsit olyan, mintha felismerne valakit, akit egyszer valamikor bensőségesen ismert, és nem igazán tudta felidézni, hol és mikor vesztették el egymással a kapcsolatot.

A fiatalember nem is figyelte barátainak gúnyos hívásaira. Kíváncsi, egyre szélesedő mosollyal odament hozzá.

– Helló! Sebastian vagyok.

És ennyi volt.

„Meg volt írva” – ezt mondják erre. És ez azt jelentette, hogy attól a pillanattól kezdve sorsuk megpecsételődött. Visszatekintve Mariana gyakran próbálta felidézni annak a végzetes első találkozásnak a részleteit; miről beszéltek, mennyi ideig táncoltak, mikor csattant el az első csókjuk. Ám bármennyire is próbálta, a konkrétumok kihulltak a kezei közül, mint a homokszemek. Csak arra emlékezett, hogy napkeltekor csókolóztak, és attól a pillanattól kezdve elválaszthatatlanná váltak.

Az első nyarukat Cambridge-ben töltötték. Három hónapig egymás karjába gubóztak, nem zavarta őket a külvilág. Az idő megállt ezen az időtlen helyen; mindig sütött

a nap, és a napjaikat szeretkezéssel vagy hosszú, ittas piknikekkel töltötték a folyóparton vagy a folyón; kőhidak alatt, fűzfák és a nyílt mezőkön legelésző tehenek mellett siklottak el. Sebastian hajtotta a ladikot, a tatban állt, a folyómederbe nyomta a hosszú rudat, Mariana spiccesen hevert az orrban, ujjait a vízbe mártotta és figyelte az elsuhanó hattyúkat. Bár akkor még nem tudta, már olyan mélyen szerelmes volt, hogy abból a mély szerelemből nem volt kiút.

Bizonyos mértékben egymássá váltak; összetapadtak, mint higanygyöngyök.

Ez nem azt jelenti, hogy nem voltak közöttük ellentétek. Mariana kiváltságos neveltetésben részesült, míg Sebastian pénz nélkül nevelkedett. A szülei elváltak, egyikükhöz sem állt közel. Úgy érezte, nem biztosítottak jó alapot az életben, és ezért kezdettől fogva a saját útját kellett járnia. Sebastian azt mondta, megérti Mariana apját, és azt, hogy az öreg mennyire törekedett a sikerre. A pénz Sebastiannak is számított, mert Marianával ellentétben ő pénz szűkében nőtt fel; ezért tisztelte a pénzt és elhatározta, jó életet teremtsen maguknak a városban, „hogy képesek legyünk valami biztonságosat felépíteni magunknak, a jövőnek – és a gyermekeinknek.”

Így beszélt mindössze húszévesen: olyan nevetségesen felnőtt stílusban! És olyan naivan feltételezte, hogy életük hátralévő részét együtt fogják tölteni. Ezekben a napokban a jövőben éltek, a jövőt tervezték, csak a *jövőt* – soha nem beszéltek a múltról, a boldogtalan évekről, amelyek találkozásukig vezettek. Mariana és Sebastian élete sok szempontból akkor kezdődött, amikor egymásra találtak; abban a pillanatban, amikor először meglátták egymást a folyóparton. Mariana hitte, hogy szerelmük örökké tart,

soha nem ér véget. Visszatekintve, volt valami szentségtörés ebben a feltételezésben? Egyfajta elbizakodottság?

Talán.

Mert most itt van egyedül ezen a vonaton, ezen az úton, amit számtalanszor megtettek együtt életük különböző szakaszaiban és különböző hangulataikban; többnyire boldogan, néha nem; beszélgettek, olvastak vagy aludtak, Mariana fejét Sebastian vállára hajtva. Bármit megadna, hogy ezek az eseménytelen közös hétköznapi pillanatok visszatérjenek az életébe.

Szinte elképzelte Sebastiant a vasúti kocsiban, ahogy mellette ül; amikor az ablakra pillantott, talán azt várta, hogy Sebastian arcát látja visszatükröződni az elhaladó tájban.

Mariana azonban egy másik arcot látott.

Egy másik férfi arcát. A férfi őt nézte.

És Mariana idegesen pislogott. Elfordult az ablaktól, ránézett. A férfi vele szemben ült és almát evett. Mosolygott.